

เทศน์เช้า วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังเทศน์ ตั้งใจฟังเทศน์ฟังธรรมเนาะ ฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อเตือนสติของเรา เวลาคน
สลบไสล เราจะป้อนเขาไป เราจะดูแลเขา เขาสลบไสล เขาไม่ได้สติ แต่เวลาคนที่ตื่นอยู่ คนที่ตื่น
อยู่ เราเตือนเขา เราบอกเขา ทำสิ่งใดมันทำได้ นี่ก็เหมือนกัน ฟังเทศน์ฟังธรรมให้หัวใจมันตื่น
ขึ้นมาไป

เราบอกเราเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ประเสริฐๆ สัตว์ประเสริฐต้องมีสติปัญญาเนาะ แล้ว
มนุษย์มีการศึกษา มีการศึกษาเพื่อให้ฉลาด เวลาฉลาดขึ้นมาฉลาดในเรื่องโลกๆ ไป แต่ธรรมะ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะได้ครองราชย์ จะเป็น
กษัตริย์ เวลากษัตริย์ นี้พูดถึงการปกครองนะ เป็นเจ้าแคว้นแคว้นเลย สิ่งนั้นท่านเสียสละๆ ท่าน
เห็นว่าสิ่งนั้นทำให้ชีวิตผูกพันกับสิ่งนั้น ถ้าชีวิตผูกพันกับสิ่งนั้นจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ
จะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาๆ เกิดมาแล้วจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย
อีก ถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายอีกมันจะหาได้ที่ไหน หาได้ที่ไหนไป เวลามันจะหาได้ก็หาได้
ตรงที่มันจะเกิด เวลาตรงที่มันเกิด ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตนะ ปฏิสนธิวิญญาณ เห็นไหม
วิญญาณในขันธุ์ ๕ เราเกิดเป็นมนุษย์แล้ว เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีธาตุ ๔ และขันธุ์ ๕ เวลาขันธุ์ ๕
เรามีวิญญาณ วิญญาณรับรู้ๆ วิญญาณอายตนะไป ดา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ถ้าเส้นประสาทมัน
สมบูรณ์อยู่มันจะสื่อสารสิ่งต่างๆ ได้ไง ถ้าดา หู จมูก ลิ้น กาย ใจมันสมบูรณ์อยู่ เส้นประสาทมัน
เสียไป เวลาคนที่เขาป่วย เขารับรู้ไม่ได้ๆ ถ้ารับรู้ไม่ได้ แต่เขามีชีวิตของเขาอยู่เนาะ

เวลาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อะไรมันเกิด มันแก่ มันเจ็บ มันตายละ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดใน
วัฏฏะๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาศึกษา ศึกษาค้นคว้ามาในหัวใจนี้ไป เวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาวางธรรมและวินัยนี้ไว้ มันก็เป็นเรื่องโลกอีก
แหละ เรื่องโลกเพราะอะไร เรื่องโลกเพราะคนเกิดมาๆ เกิดมาเป็นมนุษย์ไป เกิดเป็นมนุษย์เกิดมา

ต้องมีการศึกษา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา มันก็ยังคงเป็นธรรมๆ เป็นธรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกนะ ฉลากยาๆ ฉลากยา อ่านแต่ฉลากยา เข้าใจเรื่องยา แต่ไม่เคยได้ลิ้มรสของยานั้น ถ้าเขาจะลิ้มรสของยานั้นมันต้องประพฤติปฏิบัติ

นี่ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นฉลากยา มันเป็นทฤษฎี มันเป็นการบอกคุณภาพของยา เป็นคุณภาพของยา ศีล สมาธิ ปัญญา ทุภะ สมุทัย นิโรธ มรรค สิ่งต่างๆ เป็นอริยสัจจะความจริง มันเป็นฉลากยา มันเป็นทฤษฎีที่ชี้เข้ามาในหัวใจนี้ๆ

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐๆ สัตว์ประเสริฐต้องมีปัญญา ถ้าปัญญาทางโลกๆ ปัญญาที่หามา กิเลสตัดความทะยานอยากมันเจ็บปวมาด้วยๆ ใจ จะมีปัญญามากน้อยขนาดไหน ถ้าปัญญา มากน้อยมีคุณธรรม

คนที่มีคุณธรรมนะ เวลาเขามีสติปัญญาขึ้นมา มีคนคิดๆ มากเลยที่เขาช่วยเหลือสังคม ที่เขาช่วยเหลือเจือจานสังคม เขาเป็นหลักเป็นชัย เราเห็นคนอย่างนั้นเราชื่นชมๆ ใจ เราคนมีสติปัญญา มีอำนาจวาสนา แต่เขาทำร้ายสังคม เขาทำร้ายประเทศชาติ เขาทำร้าย เรามองแล้วไม่น่าจะเกิดเป็นคนด้วย แต่เขาเกิด เกิดแล้วเขามีอำนาจด้วยนะ มีอำนาจวาสนาที่จะทำลายทุกอย่างเลย เขาเกิดมา เห็นใหม่ กรรมคือการกระทำ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน

เวลาเกิดมา เกิดมาเป็นอริยทรัพย์ การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาสร้างสมคุณงามความดีๆ สร้างสมคุณงามความดีแบบพระโพธิสัตว์ๆ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คำว่า “อสงไขยๆ” เขาบอกว่าภพชาติไม่มีๆ

ภพชาติไม่มี ๔ อสงไขยมันเป็นไปได้อย่างไร ภพชาติไม่มี พระเวสสันดรทำไว้แล้วมา ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่มีได้อย่างไร ถ้ามันไม่มี พระโพธิสัตว์จะเติบโตขึ้นมาได้อย่างไร พระโพธิสัตว์อำนาจวาสนาบารมีจะเต็มขึ้นมาได้อย่างไร อำนาจวาสนาจะเต็มขึ้นมาเพราะได้เสียดละมาทุกภพทุกชาติๆ ทุกภพทุกชาติมันฝังลงไปจิตใจ พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตมันได้ตัดแต่งของมัน มันได้ปรับปรุงของมัน มันได้พัฒนาการของมัน พอพัฒนาการของมัน มันเกิดมาจากอะไร

คนเรานะ เวลาทำอะไรมันต้องมีความคิด แล้วถ้าคนมีความคิด ความคิดในหัวใจ พันธุกรรมที่มันตัดแต่งมาแล้วมันคิดแต่เรื่องดีๆ มันคิดเรื่องไม่ดีไม่ได้นะ เวลาหลงตาท่าน

ประพาศปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านบอกความคิด เวลาจะคิด เวลาเราคิด เราไม่ทันความคิดเรา
หรือ แต่หลวงตาท่านบอกเวลาจะคิดเหมือนต้องแบกหามท่อนซุง ท่อนซุงมันใหญ่ขนาดไหน
เราต้องใช้กำลังขนาดไหนเราถึงจะแบกหามท่อนซุงนั้นได้ ความคิดที่มันจะเกิดจากจิตเหมือน
ท่อนซุง ถ้ามันท่อนซุง มันสติปัญญาใหม่ นี่เปรียบเทียบถึงพระอรหันต์

แต่เวลาพันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตมันไม่ใช่พระอรหันต์ พันธุกรรมของจิตมัน
คิดโดยสัญชาตญาณ มันคิดโดยธรรมชาติของมัน ถ้าคิดโดยธรรมชาติของมัน ถ้ามันมีกิเลส
ค้นหาความทะยานอยากของมัน มันไม่เท่าทันใจ

เวลาพระอรหันต์ขึ้นมา เวลาจะคิดจะทำสิ่งใดเหมือนไปแบกหามท่อนซุง คำว่า “แบก
หามท่อนซุง” มันหนักหนา เราต้องรู้ตัวใช่ไหม ถ้าเรารู้ตัวแล้วมันจะคิดแต่เรื่องเอาโรคเอาเปรียบ
เขา คิดแต่ทำลายคน มันเป็นไปไม่ได้ไหม มันเป็นไปไม่ได้หรือ มันเป็นไปไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตมันได้ตัดแต่งเป็นพระโพธิสัตว์ แต่
ท่านคิดแต่เรื่องดี ๆ ทั้งที่ท่านก็ไม่เท่าทันหรือ เพราะมันคิดแต่เรื่องดี ๆ เวลาจะเป็นความจริง
ขึ้นมา เราเกิดเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ประเสริฐ เป็นผู้ที่ปัญญา ศึกษามาแล้ว ธรรมะบอกว่าปล่อย
วาง ๆ

ปล่อยวางแบบจิตใจใหม่ การปล่อยวาง ปล่อยวางมันต้องปล่อยวางแบบมีสติ
การปล่อยวางมันต้องเข้าใจถ่องแท้แล้วปล่อยวางสิ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บอกเศรษฐกิจธรรม ๆ หลวงตาท่านพูดประจำว่าเศรษฐกิจธรรม ๆ ถ้าเศรษฐกิจธรรมมันมีคุณธรรมใน
หัวใจ แล้วมันปล่อยวางโดยธรรมชาติเลย ปล่อยวางโดยธรรมชาติแล้วมีสติปัญญาด้วย
แบบที่ว่าเวลาจะคิดขึ้นมาต้องแบกต้องหามท่อนซุง คนที่มันจะคิดแบกหามท่อนซุงมันจะไปคิด
เอาเรื่องความทุกข์มาใส่ตัวใหม่ มันจะไปคิดเอาเรื่องวิตกกังวลมาใส่หัวใจมันใหม่ ไม่คิด มันพอ
ในตัวมันเองอยู่แล้ว มันพอในตัวเอง นั่นละธรรมชาติ นั่นละสังขารแท้ นั่นละไม่เกิด ไม่แก่ ไม่
เจ็บ ไม่ตาย เพราะมันรู้เท่าทั้งหมด มันมีวิชาในหัวใจไหม มันมีธรรมในหัวใจ มันไม่มีสิ่งใดเข้าไป
ไปเจือปนอันนั้นได้ใจ

แต่ของเรา สิ่งที่มีพันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตที่มันจะคิด เวลามันคิดขึ้นมามัน
ทุกข์มันอยากขึ้นมา ว่าสัตว์ประเสริฐ ๆ ใจ สิ่งทีศึกษามา ๆ ศึกษาถ้าคนที่มีคุณธรรมนะ คนที่เป็น
คุณงามความดีนะ จิตใจเขาเป็นคนดี เขาดีโดยพันธุกรรมของเขา เขาดีโดยใจของเขา นะ เวลาคณ

ดีนี่ดีจริงๆ ดีจนเราไม่เชื่อว่าเขาดีจริงหรือเปล่า แต่เขาดีของเขาจริงๆ ดีเพราะอะไร ดีเพราะความกตัญญูในหัวใจ แต่มันกตัญญูหรือกตัญญู

กรรมดี กรรมชั่ว เวลาการประพฤติปฏิบัติขึ้นมาต้องข้ามพ้นทั้งดีและชั่ว การจะข้ามพ้นทั้งดีและชั่วมันต้องเอาความดี เอาคุณธรรมขึ้นมาข้ามพ้น ถ้าข้ามพ้น เรามาวัดมา มาวัดมา มาเสียดทานมันเป็นประโยชน์เราทั้งนั้นนะ นี่สมบัติ

หลวงตาท่านพูดประจำ สิ่งที่เขาเสียดทาน บุญกุศลของเขาทั้งนั้นนะ พระเป็นเนืองนาบุญของโลก เนืองนาบุญของโลก เขาหว่านเขาไถของเขา นี่ประโยชน์ของเขาทั้งนั้น สิ่งที่เขาเสียดทานเป็นวัตถุ ทางโลกเขามองเห็นแต่สิ่งที่เสียดทานเป็นวัตถุทั้งนั้นนะ ผู้รับๆ ก็รับเป็นวัตถุขึ้นมา มันเป็นผู้ได้ๆ ไง

แต่เวลาขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนไว้ละ ภิกษุถ้าทุศีล เวลาฉันอาหารเหมือนกับกินถ่านแดงๆ ถ่านที่เขาหุงข้าว ถ่านไฟ ถ่านค้ำข้าวเหมือนกินถ่านก้อนเข้าไปในร่างกายนี้เลย ถ่านเข้าไปๆ มันเผามันทำลาย นี่เวลาภิกษุทุศีล

แต่ถ้าภิกษุที่มีคุณธรรม มีศีล นี่ไง สิ่งที่เขาบอกฉลองศรัทธา ศรัทธาของเขา สิ่งที่ได้ทำเพื่อเนืองนาบุญของเขา เนืองนาบุญของโลกไ้ ถ้าเนืองนาบุญของโลก สิ่งที่เขาทำอยู่ของเขาทั้งนั้นของเขาคืออะไร ของเขาดีเสียดทานเป็นบุญกุศลของเขา เป็นบุญกุศลของเขา เขาได้เสียดทานของเขาแล้ว จะรู้หรือไม่รู้ เจตนาอันนั้นมันเป็นทิพย์สมบัติทั้งนั้นนะ มันทำไปแล้วมันเป็นทิพย์สมบัติไ้ แล้วคนที่ฉลาด เวลาคนที่ฉลาดเขาทำแล้ว

คนที่ไม่ฉลาดว่า “ทำบุญไปแล้วไม่เห็นได้บุญเลย ทำบุญไปแล้ว เสียดทานไปแล้ว” ใ้มันมั่งคั่ง มันแลกเปลี่ยน เสียดทานนี้ไปแล้วจะได้อันนั้นจะได้อันนี้ ใ้มันมันเป็นธุรกิจ ถ้าธุรกิจคูสิ ธุรกิจที่เขาทำธุรกิจกันเขายังมีการต่อรองกัน เขายังคดขยงโกงกัน ใ้นี้ก็เหมือนกัน ทำบุญมาแล้วจะหวังใ้มัน หวังใ้มัน หวังอะไร

บุญก็คือบุญไ้ บุญคือความปกติของใจ บุญคือความสุขของใจ บุญคือความเท่าทันตัวเองในหัวใจนั้น สิ่งที่เราทำสิ่งใดที่ประสบความสำเร็จนี้บุญนั้น ใ้บุญกุศลเวลามันให้ผลขึ้นมา เวลาเราทำสิ่งใดขึ้นมา เวลามันขาดตกบกพร่องขึ้นมา กรรมเก่า กรรมใหม่ คนเรามันมีกรรมเก่ากรรมใหม่ทั้งนั้นนะ เราไปซื้อต้นไม้มาปลูก ต้นไม้ที่มันชำรุด ต้นไม้ที่มันไม่สมบูรณ์ เวลาปลูก

แล้วมันก็ขึ้นช้าใช่ไหม เราไปซื้อต้นไม้ขึ้นมา ต้นไม้ที่มันแข็งแรงใช่ไหม เราไปปลูก ปลูกแล้ว มันก็จะชุ่มชื้นใช่ไหม แล้วเวลาไปปลูกไว้มันอยู่ที่ดิน ที่อากาศ ไปปลูกที่ดิน ที่อากาศที่มันดี มันรดน้ำพรวนดินขึ้นมา มันจะเติบโตขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน บุญของเราๆ ถึงเวลาขึ้นมามันจะเกิดของเราขึ้นมาใช่ไหม นี่ไง ที่เขามาทำๆ เขาของทั้งนั้นๆ ของเขาทั้งนั้น เพียงแต่ว่าของเขาแล้วเขาไพล่ ทำบุญกุศล เราเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญชะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดประจำเวลาท่านเดือนโยมนะ ในสวรรค์ไม่มีตลาดนะ ในพรหมก็ไม่มีตลาด ในเทวดา อินทร์ พรหมไม่มีตลาด ไม่มีตลาดซื้อขายแบบเรานี้ไง มันเป็นเพราะใครสร้างสมบุญญานิการขึ้นมา บุญมากบุญน้อยขึ้นมา เขาได้ทิพย์สมบัติของเขา เขาไม่มีตลาดนะ คำว่า “ไม่มีตลาด” ขึ้นมา บุญกุศลมันจับลงที่ไหนล่ะ

สิ่งที่ทำบุญกุศล คุณิ เทวดา อินทร์ พรหมนะ ในเทวดาเขาก็มีชนชั้นนะ ชนชั้นคือว่าใครรวยมากรวยน้อยไง ไม่ได้เสมอภาคๆ เสมอภาคเกิดในสถานะของเทวดา แต่ในเทวดานั้นก็มีเทวดาที่มีทิพย์สมบัติที่มากกว่า มีทิพย์สมบัติที่น้อยกว่า ทิพย์สมบัติมันเกิดจากไหนล่ะ เกิดจากระทำนี่ไง สิ่งที่เราเสียสละนี่ไป

ถ้าพูดอย่างนี้แล้ว “พระก็พูดแต่บุญๆ นี่แหละ แล้วเราก็ต้องควักกระเป๋าทำบุญกับพระ ทำบุญกับพระไง อันนั้นเป็นธุรกิจ ธุรกิจทั้งนั้นนะ ถ้าธุรกิจการหวังผลก็เป็นอย่างนั้น

แต่ถ้าเป็นธรรมดาๆ เราเป็นคนทีฉลาด เกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ สัตว์ประเสริฐ เราศึกษามาแล้วเราเชื่อธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาจากอะไร เกิดมาจากเสียสละ เสียสละทาน เสียสละ บารมี ๑๐ ทศ เสียสละกัณหา ซาถิ เสียสละนางมัทรี เสียสละ ความที่เสียสละขึ้นมาสร้างบุญญานิการ เพราะการเสียสละนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ซาติสุดท้ายต้องสละลูกสละเมียทั้งนั้น ถ้าไม่สละลูกสละเมียจะไม่ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าหรือเป็นแค่สาวกสาวกะเท่านั้น นี่ไง ผลการกระทำ ผลที่ทำๆ ไง

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียสละมาทั้งนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาจากอะไร ก็เกิดมาจากทาน เกิดจากทาน เกิดจากศีล เกิดจากการบำเพ็ญตบะธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำขึ้นมาจนเป็นศาสดาของเราๆ

แล้วเวลาเกิดมาจะมีศรีสุขสูงส่งแค่ไหน ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ถึงที่สุดแล้ว เราต้องตายไปแล้วก็เกิดใหม่ แล้วก็เวียนกันอยู่อย่างนี้ ถ้าเวียนอยู่อย่างนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้เธอทำบุญกุศลของเราไว้ ถ้าเราจะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดแล้วก็ให้มันสมความปรารถนาบ้าง เกิดแล้วก็ให้มีความสุขบ้าง เกิดแล้วอย่าให้มันทุกข์มันยากจนเกินไป

บางคนเกิดมาทุกข์ยากทั้งชีวิต บางคนเกิดมาลุ่มๆ ดอนๆ บางคนเกิดมาประสบความสำเร็จในชีวิต นี่ประสบความสำเร็จในชีวิตก็สร้างคุณงามความดีของเรา ความดีของเรา เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราไม่มีสิ่งใดทำกับเขา เราก็ออนุโมทนาไปกับเขา เรานุโมทนาไปกับเขา นี่ไง เห็นสมณะ แต่เห็นพระยกมือไหว้ ถ้าคิดไม่ถึงก็คิดถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยกมือสาธุ เราทำบุญกุศล เราเอาหัวใจของเรา

ไว้ เราจะไม่มีวัดตุลสิ่งใดเพื่อเสียดละ แต่เราพร้อมทั้งหัวใจ เราพร้อมทั้งนั้น ถ้าคนดี คนจนก็ดี คนรวยก็ดี ถ้าดีในหัวใจอยู่ในสถานะไหนก็ดี เขาคิดแต่เรื่องดีๆ ของเขา ให้อัสนะข้างนอกที่โลกธรรม ๘ มีคนเยาะเย้ยถากถาง พระก็โดนทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบิณฑบาต พราหมณ์ยังบอกเลย “สมณะ สมณะก็ทำนาสิ สมณะเที่ยวมาขอเขา สมณะทำไมไม่ทำนาล่ะ”

“ไอ้โฮ! โยม อาตมานะ ทำทั้งวันทั้งคืนเลยละ อย่างโยมยังสู้ไม่ได้ เวลาทำนาก็ทำเป็นฤดูกาลเท่านั้นแหละ ของเรา เราทุกวินาทีนี่นะ เราทั้งใจ ทั้งหว่าน ทั้งเก็บวัชพืชในหัวใจใจ ให้สติของเราเป็นเชือกใจ ปัญญาเราไถหว่านไปในหัวใจ ทั้งหว่าน ทั้งใจ”

พราหมณ์ได้ยื่นเข้าพราหมณ์อึ้งเลย พราหมณ์อยากทำบุญ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ารับไม่ได้ ตถาคตไม่เคยออกเสียงเรื่องนี้

อย่างนั้นถ้าอยากทำบุญทำอย่างไรล่ะ อยากจะทำบุญมาก

อยากทำบุญมาก ไปเทลงคลอง เทลงคลองไป เพราะอะไร เพราะเรามองแล้วใน ๓ โลกชาตุนี่ไม่มีใครสมควรได้รับ ไม่สมควรให้ใครอีกเลย ถ้าให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่รับแล้ว ไม่สมควรให้ใครอีกเลย ใน ๓ แดนโลกธาตุไม่มีใครควรยิ่งไปกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาต นี่ไง บอกว่า “สมณะก็หว่านก็ไถตี สมณะก็ทำงานสิ”

งานของสมณะมันมี งานของสมณะ งานรื้ออกหรือชาติ งานของสมณะงานคันคว่ำในใจ ของคน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ จะได้เป็นกษัตริย์ จะได้ปกครองประเทศชาติ ไอนั่นมันเรื่องของโลกๆ ท่านยังเสียดละสิ่งนี้มาไง

เวลามาทำความจริงๆ ขึ้นมา ความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวักขณญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาไปเทศนาว่าการปัจจุวัคคีย์ “เราไม่รู้ มา ๖ ปี เราก็ไม่ได้สอน เพราะเราไม่รู้ไง บัดนี้เรารู้แล้วนะ จงเงี่ยหูลงฟัง จงเงี่ยหูลงฟัง”

เวลาฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตา เห็นธรรม นี่ไง เวลาแสดงธรรมจักๆ นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม นี่เป็น จลลภยา แต่เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะฟังธรรมแล้วใช้ปัญญาไตร่ตรอง เพราะอะไร เพราะหิว กระหายไง เวลาอุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พยายามทำทุกกริยา พยายามชวนชวายเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ผู้ที่ลุ่มๆ อยากรู้ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เสียทีเพื่อจะได้สั่งสอนเราบ้าง เพื่อจะได้บอกเรา บ้าง มันก็หมดโอกาส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามานั่งอาหารของนางสุชาดา ก็ว่าองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมาอีกมาก นี่ความคิดแบบโลกๆ ใจ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลานั่งอาหารของนางสุชาดาแล้ว คือนั่นตรัสรู้เป็น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา เสวยวิมุตติสุขๆ แล้วมาเทศนาว่าการปัจจุวัคคีย์ เวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม สงฆ์องค์ แรกของโลกเกิดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุทาน มันปลื้มใจใจ

เราคันคว่ำมาเกือบตาย ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สร้างสมบุญญานิการมา ขนาดนี้ มาเกิดที่ลุมพินีวัน เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เวลานางพิมพาคลอดสามเณร ราหุลมา ละล้าละลัง มันทุกข์มันยาก ระลึกถึงหัวใจของพ่อสิ หัวใจของพ่อที่ลูกคลอดออกมา อยากรู้หน้าลูก แต่เข้าไปดูหน้าลูกไม่ได้ จะต้องพลัดพรากออกไปเพื่อไปคันคว่ำหาสังฆกรรม ทุกข์ใหม่ มันกดคันหัวใจใหม่

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปทดสอบอยู่ คั่นคว่าอยู่ ๖ ปี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม วิมุตติสุข สุขที่โลกนี้ไม่มี ๓ แดน โลกธาตุไม่มี เทวดา อินทร์ พรหมก็ไม่รู้จัก ไม่มีใครรู้จักเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้พบคนแรกใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตา เห็นธรรมเป็นแก่พระโศคาบัน สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับไปเป็นธรรมดา พอธรรมดาๆ ธรรมดาเพราะใจเป็นธรรมใจ

แต่ของเราธรรมดา ธรรมดาแต่กูเอานะ เออ! ธรรมดาอยู่นั่นนะ แต่ใจกูจะเอา เอาอะไร เอาโศคาบันใจ เลยไม่ได้อะไรเลย เพราะกูจะเอา เป็นธรรมดา...ธรรมาคือความคิด ไม่ใช่ ธรรมดาเป็นความจริง

แต่ถ้าเป็นความจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุทานนะ อุทานก็ว่าเป้าหมายของท่าน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารือสัตว์ขันธ์สัตว์ แต่จะรือสัตว์ขันธ์สัตว์ต้องรือ สัตว์ขันธ์สัตว์ตัวเราก่อน รือสัตว์ขันธ์สัตว์สัตว์ประเสริฐตัวนี้ สัตว์ประเสริฐในใจ สัตตะผู้ซ่อง หัวใจมันยังซ่องมันยังเกี่ยวอยู่ มันจะไปรือใครล่ะ ถ้ามันรือสัตว์ในหัวใจนี้จบแล้ว แสดงธรรมไป พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มันประกาศใจ มันประกาศว่าจะรือสัตว์ขันธ์สัตว์ แสดง ธรรมจนปัญญาจักคีย์เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด ยสะ บริวารเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด “เธอกับเรา ทั้งหมด ๖๑ องค์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์”

บ่วงที่เป็นโลกก็โลกธรรม ๘ ชื่อเสียงเกียรติศัพทเกียรติคุณ พ้น ไร้สาระ บ่วงที่เป็นทิพย์ ใจ ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมเกิดมา “เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์” วัฏวน ๓ แดน โลกธาตุมันเป็นบ่วงให้จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วมันพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์แล้ว มันจะมีสิ่งใดมีค่าอีกล่ะ “เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก โลกนี้เราร้อนนัก” ผู้ที่หิวผู้ที่กระหายเขากระเสือกกระสนของเขากันอยู่ใจ ผู้ที่ปัญญาหยาบเขาก็กระเสือกกระสนทางโลก ผู้ที่มีปัญญาของเขา เขาอยากกระเสือกกระสนหาทางออกเขาก็ออกไม่ได้เพราะ มันไม่มีใครรู้หรอก ฉะนั้น “เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน ให้แยกกันไป โลกนี้เราร้อนนัก” นี้รือสัตว์ขันธ์สัตว์ใจ นี้แรงปรารถนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ

แล้วเราเกิดมา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สอนเรื่องอริยสัจ เรื่องสัจจะ เรื่องความจริง แล้วเราทำอะไรกันอยู่ มัน
ก็ย้อนกลับมาคิดสิ เราทำอะไรกันอยู่

ถ้าเราจะทำนะ งานของเรา หลวงปู่ฝั้นท่านสอนไว้ ไม่ใช่หายใจทิ้งเปล่าๆ โดยธรรมชาติ
ของคนต้องมีลมหายใจ มีสติมีปัญหาเท่านั้นนะ มีสติเท่าทันลมหายใจ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจ
ออกนี่ก็โธ อยู่กับมันนั่นนะ เดียวจะค้นคว้าหาใจของตนเจอ ถ้าค้นคว้าหาใจของตนเจอแล้ว
ประพฤติกฎปฏิบัติที่นั่น ทำที่นั่น เห็นใหม่ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วมันจะสิ้นสุดกันที่
ตรงจิตนั่นนะ มันจะสิ้นสุดกันที่ปฏิสนธิวิญญาณนั่นนะ มันจะสิ้นสุดกันที่จิตเดิมแท้ที่นั่นนะ มัน
สิ้นสุดกันที่นั่น เอวัง